

Kalyiba

*Lakott itt a kalyibában egy ember,
ásónyel letámasztva az ajtóhoz,
üres palackok szanaszét, gombafonalakkal
átölelt szervezhulladék-halom,
biciklipumpa sáros őszi levelekkel
lefedve, városszéli sírhely, úgy takarta
az ősz azt a szagot, savanyú túró, valami
rossz dohányfüst, amit néhány ázott
madárszárny felkavar. Szagok takartak
egy kitett mosdókagylót is, kimosakodáshoz,
mikor a lélek gondol egyet és elköltözik,
alábukik vagy felbukik, azt nem lehet
az ottmaradt szőrcomókból megállapítani.
Valami dermedt és elhalaszthatatlan
szedelőzködési láz görbén fűtötte
az udvar hiányos gyeptégláit, lakott itt,
ahol mostantól nekem kell, lakott
itt egy ember.*

Lábmosás helyett

*A villamoson leült velem szemben
egy ember. Spanyolszakállas, pimasz
arc. Fekete lakkcipőjére mutatott, és
egy piros sportszatyorból újságpapírba
csomagolt, kicsit beszáradt cipőkrém
meg egy kopott fakefét húzott elő. Kérdőn
nézett rám. Szó nélkül felálltam, elvettem
tőle a dolgokat, letérdeltem elé, nagy erővel
kellett a krém kinyomni a tubusból. Ráköptem
a cipőre, és két megállón keresztül sikáltam
a kefével, amíg a végén egész fényes lett
a cipő orra, sarka. Meg se köszönte, a következő
megállónál leszállt, és otthagyt az
egyre növekvő villamostömeg egykedvű,
reggeli közönytől balzsamozott,
értékközömbös közegében.*